

Amb un català perfecte, ens arriba en Juan Carlos Reyes (**"Joan Carles també s'hi val"**), que va canviar Xile pel nostre país ara fa vint-i-cinc anys: **"M'havia plantejat una estada a Europa de només dos o tres anys, amb Barcelona com a punt de partida. Finalment, però, em vaig anar quedant, em vaig casar amb la Maria José, vam tenir l'Alba i l'Alberto i aquí m'he quedat"**. Assegura que el seu tarannà integrador va ser de gran ajuda per adaptar-se a terres catalanes: **"Sempre he pensat que arribis on arribis, has de menjar el que es menja i intentar parlar la llengua que es parla"**. Actualment no tan sols disposa del seu propi despatx a Barcelona, sinó que també és arquitecte municipal de la vila de Capellades.

Per a en Juan Carlos, **"l'arquitectura representa l'equilibri entre una forma artística de veure la vida i la tècnica rigorosa. En aquesta professió t'enfrontes cada dia a un tema diferent i, si t'ho proposes, no fas mai el mateix. Cada obra és un nou repte que has de superar i és això el que més em satisfà. Si, fins i tot, em resisteixo a sistematitzar els informes municipals! Encara que el meu pare digui que vaig estudiar arquitectura per portar-li la contrària, crec que no podria haver-me dedicat a una altra feina"**. Però, confessa que **"és a ell, al meu pare, a qui li dec un esperit crític fonamental en la professió. No només em fa molta ràbia equivocar-me, sinó que no puc veure un error en una obra sense posar-m'hi"**. Aquest sentiment perfeccionista el nostre arquitecte l'ha guanyat **"amb l'experiència. El transcurs dels temps -la vida, en definitiva- ha fet aflorar aquest llegat que he rebut de petit. Tant és així que, de vegades, em sembla que aquest esperit me l'he retrobat massa tard, encara que mai és massa tard per a reconèixer el valor de les coses"**.

Bona part d'aquesta experiència l'ha adquirida al poble de l'Anoia del qual és tècnic des de fa set anys: **"És una feina que m'absorbeix i al mateix temps m'apassiona. És molt interessant veure com vas transformant un poble i s'orienta cap al futur. Una actuació urbanística pot arribar a modificar el tarannà dels habitants. És sabut, per exemple, que els qui viuen en llocs tancats i foscos tendeixen a tenir un caràcter agressiu, mentre que els qui es mouen en espais lluminosos tendeixen a ser més oberts, més sociables. El sentit del fet arquitectònic és sempre el mateix. De fet, la primera actuació arquitectònica de la història de la humanitat, com ara, posar el tronc d'un arbre abatut per seure a la vora del foc, perseguia el mateix que nosaltres amb l'ordenació urbanística d'una ciutat. Ens separa una dimensió de quantitat, no pas de qualitat"**.

El nostre entrevistat ens fa cinc cèntims de la seva trajectòria en aquest poble: **"Recordo que quan vaig arribar a Capellades li vaig explicar a l'alcalde que, al meu parer, hi havia tres coses bàsiques que s'hi havien de preservar i potenciar: el Museu Molí Paperer, la cinglera del Capelló amb el jaciment arqueològic de l'Abric Romaní i l'aigua com un do de la natura. Al llarg dels darrers anys, i no només basats en aquests tres elements, s'ha potenciat la vessant turística i cultural de Capellades"**, continua el nostre interlocutor. **"El**

museu del paper, una peça cabdal en el desenvolupament turístic del municipi, l'hem rehabilitat íntegrament, conservant el seu aspecte d'antic molí paperer. També estem treballant en l'adequació d'un passeig arqueològic a la cinglera, incorporant l'Abric Romaní en un veritable parc temàtic a l'aire lliure, posant a l'abast de tothom un indret pràcticament inaccessible. El curiós és que, fins fa poc, la cinglera no es podia veure si no era des del tren. Ara, per sort, amb la variant de la carretera es pot gaudir de la seva perspectiva des del cotxe, que li dona una repercussió pública que abans no tenia. Fins i tot, m'he trobat amb capelladins de naixement que abans d'això no la coneixien".

"La tercera pota del trípode, l'aigua, ha minvat tant en el seu nivell per la sequera que patim, que ens hem vist en la necessitat de fer obres per mirar de recuperar-la i alhora estalviar-la. No podem permetre que l'aflorament natural de La Bassa, al mig del poble, perdi el seu encant". I conclou: **"Em satisfà molt que la meua incorporació a l'ajuntament coincidis amb l'inici d'aquestes intervencions, que concedeixen una nova dimensió a Capellades. A més, he gaudit d'una relació excel·lent amb els dos alcaldes amb qui he treballat a Capellades, tot i que eren de partits i generacions diferents"**. Però no hem d'oblidar que estem en una ciutat industrial: **"De fet, el mecenatge industrial sosté gran part de les activitats culturals del poble, participant en el sosteniment del museu, de les excavacions arqueològiques i d'altres com la tasca de divulgació musical que duu a terme Paper de Música"**.

En el seu estudi de Barcelona, en Juan Carlos també té l'oportunitat de gaudir de la seva passió, l'urbanisme. **"Al despatx s'ha fet sempre de tot: des d'estructures lleugeres a base de cables d'acer i roba plastificada, passant per l'edificació tradicional de totxo i morter, fins a estudis estratègics comarcals i planejament de tota mena. De les primeres es pot destacar l'estructura que cobreix el pati d'un hotel de Barcelona en forma de dos cons truncats en posició divergent. De les obres d'edificació es pot mencionar una casa a Cantàbria per a l'esforç que es va fer per a donar una resposta adequada a un entorn tan diferent al del nostre Mediterrani. Ara bé, d'alguna manera, i sense adonar-nos-en, la gent ens ha anat reconeixent una certa especialitat en temes urbanístics. En el camp urbanístic privat, recordo amb especial intensitat l'ordenació residencial del Pla de la Massa d'Igualada en la qual he estat treballant durant anys, des de la redacció del Programa d'Actuació fins a l'edificació d'un habitatge amb la urbanització ja acabada. I un encàrrec crida l'altre i, així, es va formant una roda. No fa gaire em van convidar a fer una classe de gestió urbanística davant d'un grup de col·legues, arquitectes municipals com jo. És així com, pas a pas, l'afecció s'ha convertit en passió"**. Una passió que l'ajuda a assolir la que assegura que és la seva prioritat, **"ser feliç. Sento, potser amb una mica de vergonya, que he vingut a aquest món amb aquest objectiu i tota la meua vida s'orienta en aquest sentit"**. I nosaltres creiem que no te perquè sentir vergonya. La vida ha de ser així.

“És molt interessant veure com un poble es transforma i s’orienta cap al futur. Una actuació urbanística pot arribar a modificar el tarannà dels habitants”

Juan Carlos Reyes - Barcelona (Barcelonès)